

JESENIŠKA STRAŽA

Slovensko-nacionalen list.

Svoboda, čast, narod, resnica.

„Jeseniška Straža“ izhaja vsako soboto opoldne — Naročnina za celo leto 3 krone; ako se naroči dva ali več izvodov, pa po 2 kroni izvod. Naročnina naj se pošilja na upravništvo „Jeseniške Straže“ (tiskarna Iv. Pr. Lampret) v Kranju. Na naročbe brez istodobne vpošiljatve naročnine se ne ozira. Pos. številke po 10 vin.

Oglasi in poslanice se računajo po petit-vrstah, če tiskano enkrat 10 vin., dvakrat 15 vin., trikrat 20 vin. Večje črke po prostoru. Če se oznanilo priobčuje večkrat, je cena posebno znižana. — Rokopisi se ne vračajo. — Dopisi naj se izvolijo frankirati in naj se pošiljajo na uredništvo „Jeseniške Straže“ v Kranju.

Št. 12.

V KRANJU, 18. svečana 1905.

I. leto.

Jesenice nekdanj in — danes.

III.

Dalje.

Toda prezreti ne smemo tudi tovarne. Ravno ta je v najnovejšem času v tem oziru storil nekaj, kar ne smemo prezreti. Nakupila je razna posestva in kakor se čuje, odstopila jih je zopet „Kranjski stavbinski družbi“, katera namerava sezidati 18 hiš za delavce. Tako dobimo zopet novega tujega volilca v občino, kateri bo vplival kolikortoliko tudi na svoje najemnike, da volijo nemško-stranko.

Da bi zamogli zadostiti svojim potrebščinam na poljskih pridelkih samo s produkcijo naših občanov, to mejo smo že zdavna prekoračili, prekoračili smo jo že tedaj, ko so se pričela prva kolesa v tovarni vrteni in danes smo že tako daleč, da s pridelki občanov niti polovice potrebščine ne pokrijemo. Trgovec, kateri bi prodajal izključno pridelke poljedelcev in živinorejcev in bi imel tako trgovino vzorno vrejeno, bi že danes prav imenitno izhajal pri nas, v par letih pa bo tak trgovec živa potreba za nas, ker gre ravno v tem oziru letonaletu navzdol. Če se bodo tudi vna-

prej zidale vsako leto s tako vnemo nove hiše, kakor opažamo to ravno zadnjih pet let, bo kmalu ves prostor zazidan in niti travnikov niti gozdov ne bomo imeli v dolini, kako šele njive. Tako se bližamo počasi, toda gotovo dobi, ko pridelki na polju ne bodo zadostovali niti domačim potrebam posameznikov, ko bodo morali nakupiti mnogo stvari, katerih jim danes še ni treba; da bi pa mogli od svojih pridelkov kaj odprodati tudi drugim, na to še misliti ne moremo. In vendar! Marsikatera kronica bi ostala doma, še marsikatero krono bi si z lahkoto in mimogrede prisluzili nekateri posestniki, popolnoma neodvisno od tovarne, ako bi ne tičali še vedno v starih razmerah, ako bi svoje polje zboljšali in ako bi se pečali s pridelovanjem onih pridelkov, po katerih zlasti delavstvo najbolj povprašuje. Danes se nočemo spuščati v podrobnosti, omenjamo samo toliko, da bi bilo za naše kmete pač mnogo bolje, ako bi n. pr. gojili bolj zelenjad in pa stvari, katere se rabijo za prikuhe. Prilagoditi se je pač treba razmeram.

Dejstvo je torej, da bode izginilo počasi polje v ravnini, če gre tako naprej,

smemo računati, da je v dvajsetih letih, ali četudi izgubimo to, ostane nam vendar še nekaj, namreč gore in gozdi na njih ter travniki v gorah, takoimenovani „rovti“. Že iz tega se lahko da sklepati, da bi pač kazalo, poprijeti se tudi bolj živinoreje, kakor se pa ta goji danes v naši občini. To trdimo, da bi se veliko več mleka dobavljalo doma in da bi to ne bil ravno najslabši vir. Popraviti in zboljšati bi se dalo še marsikaj v tem pogledu, toda danes ni naš namen, pečati se obširneje s tem vprašanjem, ali pozneje enkrat izpregovorimo ravno glede tega več v „Jeseniški Straži“.

Na nekaj pa si dovoljujemo zopet kaj na tem mestu opozarjati. Hiše rastejo letonaletu in naravna posledica tega bo to, da bo v kratkem času cena stanovanjem padla. Ta vir torej ne bo tako izdaten, posebno še, ako računamo tudi s tem, da nikakor ni izključeno, da se bo hišnonajemni davek gotovo še zvišal.

Da so vse to uvidevali in da uvidevajo posebno danes tujci, da je to uvidevala tudi tovarna, odnosno ravnateljstvo tovarne, o tem ni prav nikakega dvoma. Čelo dobrodošlo jej je to in ravno ona je največ posestev razkosala, odnosno to razkosanje

PODLISTEK.

Sama farbarija.

Ježeš krišteš! Ježeš krišteš!
Kaj se je pa zgodiv?
Prehivadu sen se na sokolsk meškerad,
zdaj pa kašvam. Permejšč, te žabe sa me

liral. Pa sen že piv rusiš te pa Edelraute, pa je vse za na figa. Jest naprej kašvam. Pa zakaj kašvam? K sen se preveč razicov, vse punce sa hotle z mani plesat. Pol nakrat me je pa pustu andumoher poklicat na cesto, kje blu mráz, zdej pa maš, turške vojske, kuge, lakote! Hudirjev andumoher! Firbec ga je imov, kaku de se štemamo na meškerad. Pa sen mu jest djav: „Vič, andumoher, prou fajm se mamó, pejd še ti not, kva boš samo per oken not zjov. Se je tud tista punca not z Gorij, k s biv žnjo u korešpondenc in tku naprej. I no tista, k na veš, kje ajrala zate, pa tje pisala, da se nikar ne pajdaš s ta druga, k te vredna ni.“ Pa andumoher ni hotu na ubena viža not. Sama farbarija! „Pa stoj na mráz“, sen s mislu, pa sen sam šu nazaj, ampak prehivadu sen se pa že. Čak, andumoher, zdej bom pa tvoja korešpondenca nekje objavu!

Fejst fant sen pa le, če tud kašvam. Al so me ldje gledal, k sem peršu s cilindram u salon. Horkaluj! Punce sa me kar postran gledale, tku fejst sen biv. Jest pa šenkavov žmahtne puglede na vse strani. Sama farbarija! Rad bi biv agitirov za pouštertanc, punce sa ble že na moj stran,

pa sa fantje grdu gledat začel name, k mam široke žnable, pa ni blu neč s pouštertancam. Sama farbarija! Sevede ldje su dons že vsi prenobel za tu. Jest pa praum, de nimaja ta prau žmah za tu. Sa vsi karampiran. T prideja s fajm štefletnam na bal, mest s podkvam. Oh, tu na gre tku naprej, sama farbarija! Ampak pokazal smo pa le, da sma Slovenci še žvi! Horka štelaza!

Žane z Iblane se mav špetera z mana, pa prav: „Gigerl tis ena r...t! Če b jest pršu na Jesenice, pa b einföh revolucija naredu, kva uš tku čenčou!“ „Prjatu Žane“, sem mu jest na tu djav, „per nas ne gre tku hiter. Al ne veš, de je planinsk šrit počasen? Le Šmerca vpraš! Tis en šus! Kva miš, če s ti na iblanskem tretoarji rojen, de se kej zastopš za pr nas. Le mene bugej, jest mam že skušna, k sen cev svejt na kanonkugl po luft prejahou. Jem že uštimov Jeseničane, k sen se pod Stalam precej ene modrost nalezu. Veš, naše ldi se more urihtat, to so sam liberalci, framažoni, pagani. Sej lahko u ‚Slovenu‘ bereš, da je tku, če niso ‚Jeseniške novice‘ sama farbarija.“

podpirala. Tovarniško vodstvo zasleduje pri tem svoj cilj in ta je: **Napraviti po možnosti vse občane tudi gmotno odvisne od vodstva tovarne**, posebno take, kateri so danes še neodvisni, ker na ta način po njenem mnenju doseže najlažje drug svoj smoter, namreč da bi se plesalo pri nas edinole po taktu, katerega bo dajalo ravnateljstvo z g. Lukmanom na čelu.

Gmotno stran našega ljudstva hoče izrabiti najbolj tujec, to uvidemo lahko vsak dan, ker že danes se hoče napraviti voljne in popustljive ljudi, kateri so popolnoma neodvisni. Kjer se ne more vplivati s pretenjem, z namigavanjem v odpustu iz službe, tam se poslužuje drugih sredstev, tam je treba z zvičajnimi pretvezami privabiti ljudi v svoj tabor.

Pokoncu torej, sedaj je še čas, dobo, katero tako nestrpno pričakujejo tovarna in žnjo vred vsi nemškomisleči naseljenci naše občine, zavlečemo lahko in to je najmanj, kar moramo storiti; razbijemo jim pa tudi še lahko popolnoma načrt, njih račune jim lahko prekrižamo, samo na delo treba nam je iti, na delo narodno. Ne mislimo samo na to, pod kakimi razmerami živimo danes, treba nam je misliti tudi **naprej**, ako se hočemo obdržati na površju, treba nam je organizacije, premišljenega postopanja in resnega dela. Če ima kdo dobro misel, le kar na dan žnjo, naj jo ne obdrži zase, marveč naj seznanj tudi oruge z isto, ker od tega bo imel dobička i sam, žnjim vred pa tudi drugi.

Dalje prih.

Boj za naše planine.

Konec.

Da bi naštevati vsa pota, katera je „Slovensko planinsko društvo“ zaznamovalo, popravilo in nanovo otvorilo, bi bilo preobširno, omeniti hočemo samo nekatera pota, katera so za promet s tujci velevažna, katera so hribolazcem najbolj dobrodošla. Tako je izurjenim hribolazcem dobrodošla Tominšekova pot, katera pelje od Aljaževega doma v Vratih pod Cmirom in po Cmirovih stenah naravnost čez snežišče pod Triglavom na Kredarico. Že danes je važna in vsak dan važnejša postaja pot, katera vodi iz Trente čez Komar (iz Zadnice naravnost čez sedlo Dolič) in potem zopet naravnost do Triglavskega masiva pod Planjo. V najnovejšem času je napravilo „Slovensko planinsko društvo“ dve novi poti na Razor in je tako lahko pristopna jedna najdivnejših partij v Julijskih planinah. Jedna teh potov vodi od cerkve v Trenti čez Mlinarico, druga pa iz Zadnice mimo jezera pod Splevto čez Križke pode na Razor. Pozabiti ne smemo tudi nove poti iz Zadnice na Lukno in tudi iz Lukne do Aljaževega doma, istotako tudi ne one, katera vodi iz Koritnice čez Pelc v Zadnjo Trento.

„Slovensko planinsko društvo“ je torej storilo za povzdigo prometa s tujci v naših planinah kolikor je le moglo in vedno še deluje z isto vnemo. Truditi se je moralo mnogo, predno je privabilo druge hribolazce k nam, mnogo je moralo izdati za

reklame, predno jih je prepričalo, da naše gore niso tako nevarne, da so sedaj pota najboljše urejene. In privabilo je tudi tujce, zlasti pa naše slovanske brate Čehe, Hrvate in tudi Ruse. Številke nam pravijo, da se promet s tujci vsako leto veča.

Da je naše planinsko društvo res storilo mnogo koristnega, nam spričuje najbolj dejstvo, da priznajo to celo najbolj zagrizeni nemško-nacionalni listi. Tako piše „Wiener-Deutsches Tagblatt“ v številki od 8. januarja 1905. med drugim v članku, v katerem udriha kar le more po nas, tudi to: „Sicer se pa ne da utajiti, da je „Slovensko planinsko društvo“ za povzdigo hribolazstva storilo že jako mnogo koristnega! Kaj hočemo torej več! Če nam ti nemško-nacionalni listi, kateri nam Slovencem odrekajo drugače vsako koristno delovanje, priznajo to, je s tem pač dovolj povedanega.

Jasno je torej, da je naše domače „Slovensko planinsko društvo“ storilo za nas mnogo več koristnega, kakor pa nemško planinsko društvo in da smo ravno mi Gorenjci vsled njegovega delovanja si prislužili že marsikateri novič. Številke nam pravijo, da je ravno od tedaj, odkar deluje „Slovensko planinsko društvo“, število tujih posestnikov naših planin močno poskočilo in da se to število vsako leto množi. Vedno več jih zahaja v kočje „Slovenskega planinskega društva“. V kočje našega domačega planinskega društva ne zahajajo samo Slovenci in Slovani, marveč tudi hribolazci drugih narodnosti. Tudi med Nemci se najdejo ljudje — seveda jih je jako malo — kateri pridejo v naše kraje samo radi tega, da se naslajajo med krasoto in lepoto naših planin in tudi ti zahajajo v kočje „Slovenskega planinskega društva“, ker so te postavljene na krajih, kateri odgovarjajo bolj potrebam turistike.

„Slovensko planinsko društvo“ pa je vzgojilo tudi iz svoje srede hribolazce. Tudi domači turisti prihajajo jako pridno k nam Gorenjcem. Kako bi tudi drugače vpeljala železnica posebne turistične vlake, kateri vozijo poleti vsako nedeljo gori do Trbiža, ako bi ne bili ti vlaki živa potreba. Ako bi se ne izplačalo to, bi železnica tega gotovo nikdar ne vpeljala in bi bila tudi opustila te vlake, ako bi se ne obnesli. Če gremo poleti zvečer v Ljubljani na južni kolodvor, koliko Ljubljančanov se vrača z Gorenjskega, s planin! In tudi iz drugih naših mest pohajajo v naše planine. In vsi ti ne gredo kar naravnost na planine in s planin zopet naravnost na vlak, marveč, kadar pridejo v dolino, zatečejo se v gostilne, si dajo dobro postreči in tudi radevolje plačajo, kar se zahteva.

Seveda Nemcem to delovanje našega dičnega „Slovenskega planinskega društva“ ni bilo všeč, ker so uvidevali, da bi njih zvezda kmalu zatemnela. Zato so pa udrihali vedno po našem vrlem društvu, ker so hoteli s tem zakriti njegovo delovanje, in za to vspešno delovanje niso mogli najti dolgo časa drugega izraza kakor konkurenco. Toda tekmovalcev na svoji lastni zemlji ne poznamo, najmanj takrat, kadar se gre za našo narodno posest. Danes jim ne pomaga vse njihovo udrihanje nič več in zato so

začeli sedaj skoro jokati, klicali vse nemštvo na pomoč. Uvidevajo pač, da ne bodo dobili naših planin tako hitro v pest. Bojijo se najbolj tega, da bi se odpravili nemški napisi, ker potem je za nje odklenkalo. Zato se zagrizeni Nemci upirajo temu, kar le morejo, in stokajo. Ti nemški „prijatelji“ pravijo, da ne bo prišel nihče več v naše planine. Ali naj to še tako zatrjujejo, tujci, katerim je smer samo lepota naših planin, prihajali bodo še vedno.

Če torej ponovimo v kratkem to, kar smo navedli v tem članku, če si to predočujemo, vidimo, da sta na čelu boja za naše planine danes dve društvi, kateri zasledujeta dva popolnoma se izključujoča cilja. „Nemško in avstrijsko planinsko društvo“, oziroma „kranjska sekcija“ smatra za svojo glavno ulogo to: Polastiti se naših planin, pridobiti ozemlje naših gora Nemcem, privabiti v deželo Nemce, jim zagotoviti tukaj kruh in zemljo ter to odjesti Slovencem, vobče pa dati našim planinam vsaj tuje — nemško lice. „Slovensko planinsko društvo“ pa stremi za tem, da ohrani slovenske planine in slovensko ozemlje sploh Slovencem, da privabik nam hribolazce in tujce, katerih namen je, diviti se našim planinam in krasu naše zemlje, ne pa škodovati nam. Takim tujcem gre „Slov. pl. dr.“ povsodj na roko, ker ve, da ti res povzdignejo gmotno stanje našega ljudstva in mu koristijo vobče.

Ni nam torej težko odločiti se, kateremu društvu bomo šli na roko in pomagali. „Slovensko planinsko društvo“ je tisto, katero podpirajmo vsak po svojih močeh. Od nemškega planinskega društva pa zahtevajmo, da odstrani nemške napise, kateri tako kričeče vpijejo med svet o naši narodni mladosti.

Naše geslo naj bo: **Oklenimo se „Slovenskega planinskega društva“**, in prepeval bo Slovenec po naših divnih planinah, in ostale bodo planine naše.

Novičar.

Občinsko sejo je sklical gosp. župan Klinar na nedeljo dne 12. svečana na 9. uro dopoldne. Ker se je pa vabilu županstva odzvalo tako pičlo število občinskih odborikov, da seja niti sklepčna ni bila, preložila se je ista na negotov čas. O svoječasnih seji in sklepih bomo podrobno poročali.

Občni zbor podružnice sv. Cirila in Metod za Jesenice in Koroško Belo je bil sklican, kakor smo že svoječasnno o tem poročali, znova na dan 12. t. m. ob 4. uri popoldne v prostorih katoliškega delavskega društva. Ker starega odbora ni bilo dobre četrt ure po napovedanem pričetku zborovanja, se je odstranil precejšniji del zborovalcev z velikim ogorčenjem nad to netočnostjo ter se podal v gostilno g. Mesarja, kjer se je volil pripravljalni odbor za novo podružnico, katere namen je postaviti tudi na Jesenicah otroški vrtec, ker je za tako

mlado deco pot na Savo predaleka. Ob tej priliki se je nabrala tudi večja svota denarja. Da bi novozasnovana podružnica imela najboljše uspehe in da bi že skoro se uresničila njena želja, to je i naša želja in v to ime: Na zdar!

Kako se vzgaja mladina v nemški šoli na Savi? Učenec te nebodijetrebale - šole, Jakob Lassnigg je napadel v ponedeljek 14. t. m. učenca slovenske šole Janeza Revna z odprtimi žepnim nožem ter mu tako prizadejal lahko telesno poškodbo na roki. Nemški naši „prijatelji“ vzgajajo doma in v šoli svojo mladino pač hvalevredno! Nemško sovražstvo do Slovencev je doseglo torej to mejo, da niti naša mladina ni več varna pred barbarskimi napadi teh pritepenecv, kateri bi nas najraje vse do zadnjega spravili pod nož.

Nemška fotografa strašita po Jesenicah. Priromala sta menda kar naravnost z Dunaja, da bi od Slovencev izvabila slovenskih grošev za svoj nenasitljivi požrešni nemški žep. Ta dva Švaba sta menda mnenja, da se Slovenci zadovoljimo s vsako „pacarijo“, kajti, kakor čujemo, je delo — jako slabo. Ali nimamo morda med Slovenci prav nobenega, ki bi imel toliko podjetnosti, da bi začel svojo samostojno obrt, ali če že tega ne, da bi vsaj ustanovil filijalko. Gospod Pavlin, Vaša fotografska dela so vendar že med celim slovenskim svetom priznana kot dobra, zakaj torej čakate? Na delo, da ne bo prepozno!

Družba sv. Cirila in Metoda v Ljubljani prijavlja, da so znašali troški za božičnico, ki se je priredila na družbinem otroškem vrtcu na Jesenicah glasom predloženih računov 231 K 7 vin., a nabranega je bilo v to svrhu 290 K 42 vin. Čisti preostanek po 59 K 35 vin. pa je bil vodstveni blagajni pripislan.

Slabo razsvetljava ob državni cesti imamo v primeri z Jesenicami na Savi. Na Jesenicah stoji ob cesti na približno vsakih 100 korakov ena svetilka in se tudi pazi na to, da so do gotove ure vse prižgane. Na Savi pa temu ni tako. Ob celi državni cesti, torej skozi slaba dva kilometra, je postavljenih 6 do 8 svetilk, ako ne vračunamo električnih žarnic, katere je postavila tovarna, in še te se slabo obskrbujejo. O nekaterih mora sploh človek misliti, da so se postavile samo radi lepšega in da je imela občina nekaj izdatkov. Nekateri dni gorijo, potem pa cel teden počivajo, da zberejo moči za eno noč. Ako bi slučajno ne odsevala na nekatere dele ceste električna luč tovarne, bi morali tavati Savčani ponoči največkrat v temi domov, posebno ker vlada na nekaterih delih ceste prava egiptovska tema, kadar so oblačne noči. Posebno zdaj po zimi, ko je cesta ledena in zglajena ter ljudje ponoči ostajajo precej izvan doma, se občuti ta slaba razsvetljava, da se ne osmelimo do trditve, da je naravnost nevarna za zdravje. Še prav čudno je, da se kdo ne izpahne ali zlomi roke ali noge. Da pa komu izpodleti, ker ne vidi, kam stopi, in da pade kakor je dolg in širok po polzki cesti, to se pa dogaja pogostoma in se slišijo večkrat take pritožbe. Nekateri deli Save, posebno postranske ulice med novopostavljenimi hišami v Novivasi in Grobljah pa sploh nimajo nikakih svetilk. Dobro bi bilo torej, da bi v tem oziru občinsk

svet kaj ukrenili in da pride do rešitve tega vprašanja v eni prihodnjih sej. Zato več luči!

Vrvenje in drvenje predpusne dobe je tudi v jeseniški občini v največjem tiru in vživa ljudstvo predpusno veselje v popolni meri. Kakor da bi hotelo ljudstvo izsrebiti to veselje do zadnje kapljice, kakor da bi se balo, da mu ne bode dana več prilika, radovati se na plesu in kakor pomladni metulj od cvetke do cvetke, tako hiti mladi in stari svet od veselice do veselice. Pretečeno soboto, dne 11. t. m. in nedeljo, dne 12. t. m. smo imeli na Jesenicah in Savi, pa tudi na Hrušici celo vrsto plesnih veselic in zabav. Poleg večjih veselic, katero so priredili Slovenci ta dva dni, napravili so tudi posamezni gostilničarji svoje domače plesne veselice. Iz več gostilen se je glasila harmonika skozi celo noč do ranega jutra in razgreti plesalci so prihajali ob belem dnevu domov. Pa tudi čez dan je vabil bas in klarinet k plesu. Zaspani obrazi so pričali, da se je ljudstvo vseh teh zabav in veselic močno udeležilo.

Velika predpusna veselica, katero je priredil pretečeno nedeljo jeseniški „Sokol“, je v gmotnem in moralnem oziru kar naj-sijajnejše vspela, dasiravno so se ob istem času priredile tudi druge konkurenčne zabave. Obširni prostori kolodvorske restavracije so bili do zadnjega kotička natlačeno polni in četudi so se dala celo privatna stanovanja na razpolago, primanjkovalo je tudi prostora, tako da se je moralo nekaj ljudi vsled tega celo vrniti. Tako dobro obiskane predpusne veselice Jesenice še niso videle. Zastopani so bili vsi sloji, videl si najodličnejše občane in najpriprostejše delavce. Ta veselica je pokazala, kako močno in zmagovalno je že prodrla v kratkem času sokolska ideja na Jesenicah kljub vsemu nasprotovanju in da postane res mlado društvo ognjišče vsega narodnega življenja na Jesenicah. Da pa vživa „Sokol“ ugled, pokazalo se je zlasti na tej veselici, kajti došli so celo pe-sestniki, stari nepokvarjeni možakarji s Planine na veselico in se radovali z mladim svetom vred neskajeno, neprisiljeno. Posetili so pa veselico tudi mnogi slovanski bratje, zlasti Čehi so bili številno zastopani in so s tem pokazali, da čutijo z nami in da jih veseli narodno probujanje. Pa ne samo domačini, marveč tudi gostje iz bližnje okolice, kakor z Javornika in Koroške Bele so posetili veselico. Došli so pa tudi prijatelji sokolski iz oddaljenejših krajev, kakor iz Kranja in Radovljice; najčastneje pa je bila zastopana Kranjskagora, katera je poslala odlične goste. Že zdavnaj pred napovedano uro so začeli prihajati prvi gostje, in prostori so se hitro napolnili. Došlo je tudi mnogo krasnega spola. Kmalu se je razvila živahna zabava, brez vsake prisiljenosti, brez vsake napetosti; čutili smo se popolnoma enake. Vsak se je čutil samo Slovenca in razlike med posameznimi stanovni ni bilo. Tudi delavstvo je bilo častno zastopano in s tem pokazalo, da ima Sokolstvo med najinteligentnejšimi delavci veliko zaslonbo, pa saj tudi ni čuda, vsaj stoji „Sokol“ izmed vseh društev na najbolj demokratičnih tleh. Radi nepričakovanih ovir „Sokoli“ žalibog niso mogli nastopiti v društveni obleki, kar bi

bilo vtisnilo zabavi še bolj sokolski značaj. Kot „Sokolci“ sta nastopili: gospa Mária Humerjeva in gospica M. Mencingerjeva. Prišlo je pa tudi mnogo mask. Največ smeha med njimi so vzbujali: „jeseniški gigerl“ in njegova brata „jeseniški Žane“ in „Pepe“, kateri vsi so bili z zdravimi dovtipi pri rokah. Veliko zabavo je povzročil nadalje tudi o polnoči žabji kor. V času primernem kupletu so se predstavile „portarturške žabe“ občinstvu in pod vodstvom g. M. Tancarja je zaorila nazadnje žabja himna. Med posameznimi presledki je zapel sokolski pevski zbor nekaj slovenskih pesmi in jel za svoja izvajanja burno pohvalo. Plesalo se je živahno skozi celo noč do ranega jutra in kranjska meščanska godba je izborno in neutrudljivo igrala izključno slovanske skladbe, za kar zasluži odkritosrčno priznanje. Kot neutrudljivi prodajalki sta delovale gospe Humerjeva in Kopitarjeva, za kar jima bodi najpre-srčnejša zahvala. Pozabiti pa ne smemo tudi gostilničarja, kateri je s svojo točno postrežbo, dobro kuhinjo in izborno pijačo vstregel vsem gostom. Vsem, ki so se udeležili veselice, bo ostala ista gotovo, da bi se take veselice letonaletu prirejale, da bi vsako leto napredovale. Že prva večja veselica našega dičnega društva se je obnesla vsestransko izborno in želimo samo jeseniškemu „Sokolu“, da doseže na Jesenicah ono stopnjo poljudnosti in priljubljenosti, kakor jo uživa v Ljubljani tamošnji „Sokol“ s svojimi prireditelji.

Iz Rateč je odšel postajenačelnik gosp. Tomaž Aichholzer kot postajenačelnik v Grosuplje. Zelo bomo pogrešali tega vrlega gospoda. Bil je mil družabnik, vrl uradnik in zvesti sin matere Slave. Ratečani mu ohranimo blag in trajen spomin.

Plesni venček priredi prostovoljno gasilno društvo v Ratečah v nedeljo 19. svečana 1905 v prostorih hotela „Mangart“. Vstopnina 1 krono. Začetek ob 7. uri zvečer.

Vsled mraza je vodno stanje Save močno padlo in primanjkuje v tovarni že sedaj gonilnih moči. Ker tovarna sedaj nima mnogo naročil, jej je to dobrodošlo, ker jo vsaj delavci ne nadlegujejo glede dela. Delavci pa trpe vsled tega in žnjimi vred družine, ker je zaslužek slab.

Proda se rovt

12-1

obsegajoč približno 7 oralov košenine in gozda iz proste roke za jako ugodno ceno.

Natančneje se poizve pri lastniku na Savi št. 18.

Izriven okus kave dosežemo s pomešanjem

Vydrove žitne kave

POSKUŠITE! Vzorek dragovoljno.
Poštna 6 kg pošiljka 4 K 60 h franco.

„DOMAČI PRIJATELJ“
vseh udarnih zastav postajen mesecnik.

Vydrova čajarna žitne kave Praga VII.

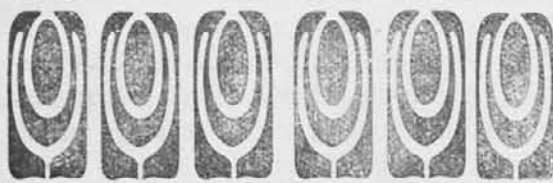
Krojaški salon za gospode

Ivan Magdič

Ljubljana, Stari trg št. 8

Izdelovanje vsakovrstne garderobe za gospode po najnovejših žurnalih iz najmodernejšega in najboljšega tuzemskega in inozemskega blaga. 4-9

Uniformiranje in zaloga potrebščin za Sokole.

HOTEL „ILIRIJA“

16-7

Ljubljana

Kolodvorske ulice št. 22

3 minute od južnega kolodvora.

Shajališče vseh Gorenjcev.

Udobni restavracijski prostori, moderno urejena kavarna z dvema najnovejšima biljardoma ameriškega sistema, lepo, nanovo urejene sobe za prenočevanje. — Kopalne sobe v hiši. — Točijo se najboljša štajerska naravna vina, pristni dolenski cviček iz Gadove peči, kakor tudi priljubljen hrvaški pelinkovec. — Izborna kuhinja. **Postrežba točna. Cene nizke.**

Za mnogobrojen obisk prosi spoštovanjem
Fric Novak.

Kaj je

SEYDLIN?

Priznana najboljša, po najnovejših izkušnjah higenije sestavljena in večkrat odlikovana kozmetična

ustna voda.

Dobiva se pri g. A. Trevnu in gospe Jerici Morič.

Izdelovalec: O. Seydl, Ljubljana, Špiitalske ulice 7. 3-10

Mavricij Smolej

urar na Jesenicah

priporoča svojo veliko zalogo vsakovrstnih ur

kakor žepnih, stenskih ur in budilk, verižic, prstanov, uhanov i. t. d., dalje zlatnine in srebrnine od najfinejše do navadne.

Sprejme tudi popravila, katera izvršuje natančno in točno po zelo nizkih cenah. 6-10

Josip Bricelj

pleskar na Jesenicah št. 6

se priporoča slavnemu občinstvu za vsa

v pleskarsko stroko

spadajoča dela, katera izvršuje hitro in po nizkih cenah. 5-10

Izdeluje tudi napise na grbe, zid i. t. d.

Postrežba točna!

Pivovarna

G. Auer-jevih dedičev

v Ljubljani

Wolfve ulice št. 12

priporoča slavnemu občinstvu in spoštovanim gostilničarjem svoje izborno marčno in na bavarski način varjeno pivo.

Pivo se oddaja v sodcih in zabojih.

Zaloge: v Kranju, Idriji, Dobrépoljah, na Robu, v Mokronogu, Metliki, Vačah, Polhovem gradu, na Igu, na Dobrovi, v Št. Vidu na Dolenskem, v Mirni, v Podbrdu in na Grahovem (Goriško) in v Podgradu (Istra).

Ustanovljena leta 1854.

Tvrška je bila v letu 1904 v Parizu in v Londonu odlikovana z najvišjim odlikovanjem, namreč z „grand prix“, častnim križcem in zlato kolajno.

9-8

Gostilna

Jakob Mesar

na Jesenicah št. 100

tik državne železnice in v neposredni bližini novega kolodvora se priporoča sl. občinstvu na Jesenicah in z okolice. Toči raznovrstna najboljša domača pristna vina in neprekosljivo Gössovo ter Kernovo pivo. Tu se dobe vedno topla in mrzla jedila ter vsak čas izboren čaj in dobra kava po najnižjih cenah. Na razpolago ima udobne prostore. Postrežba točna. Za mnogobrojen obisk se prav topla priporoča

Jakob Mesar.

Melh. Bremc

ključavničarski in kleparski mojster na Jesenicah

se priporoča za vsa v njegovo stroko spadajoča dela in naročila. Popravila in zunanja naročila točno in po nizkih cenah. Obenem priporoča slavnemu občinstvu svojo

trgovino s kuhinjskim orodjem, železnino i. t. d. 11-9

